

חוק השבות נגד

חיי של וילי מאירוביץ, שנולד בבווקרשט הרומנית לפני 63 שנים, לא שפרו עליו. עוד בילדותו לקה במחלת פוליו, והמחלה הזו עשתה אותו לנכה ברגל ימין. וילי גורר את רגלו כאשר הוא הולך, אבל משהו בחינוך שבעיניו הכחולות מעלימה מכל רואהו את עובדת נכותו.

וילי עבר את מוראות השואה ברומניה. אחרי המלחמה התחתן ולאחר כמה שנים התגרש. ב-1958 עלה ארצה, חי ערידי, בלי ילדים, נתון להסדרי קרובי-מישפחה או רשויות הסעד.

אבל גורלו התהפך עליו, 20 שנה אחרי שעלה ארצה. ב-1978 פגש במקרה, באלינה וארצה, רומניה נוצרייה שבאה לביקור חברים בארץ. את אלינה הכיר עוד מילדות, כאשר התגוררו באותו רחוב בבווקרשט, רחוב אלכסנדר מורוזי. זכרונות הילדות והתרגשות הפגישה קירבו אותם. שניהם היו נוצרים, שבעי תלאות, והם החליטו להתחתן.

וילי נסע לרומניה, פגש את בני מישפחתה של אלינה, ובינואר 1980 נישאו. בנובמבר אותה שנה עלו ארצה, ואלינה וארצה קיבלה מייד תעודת זהות ישראלית. היא אף הגישה בקשה להתגיר, אך תשובה לא קיבלה. עד עצם היום הזה היא עדיין מצפה.

אך אלינה הותירה מאחוריה, ברומניה, את בתה היחידה, אלכסנדרינה, נשואה ואם לבן, רובדצ'בל. היא שיכנעה אותם לבוא ולהשתקע בארץ, בקרבתה.

וילי, שמעולם לא היו לו ילדים, ראה בכני מישפחתה של אלינה קרובי מישפחה ראשונים לו, וכשפגשה, כאשר הסתכנו העניינים, לנשיא המדינה, חיים הרצוג, כתב: "הואיל ואין לי ילדים משלי, ומדובר בבתה היחידה של אשתי, הרי שאיחוד המשפחה במקרה זה הינו חיוני ביותר גם עבורנו, בהיותנו מבוגרים, וככל שנמשך ההודקו, כך נהיה זקוקים

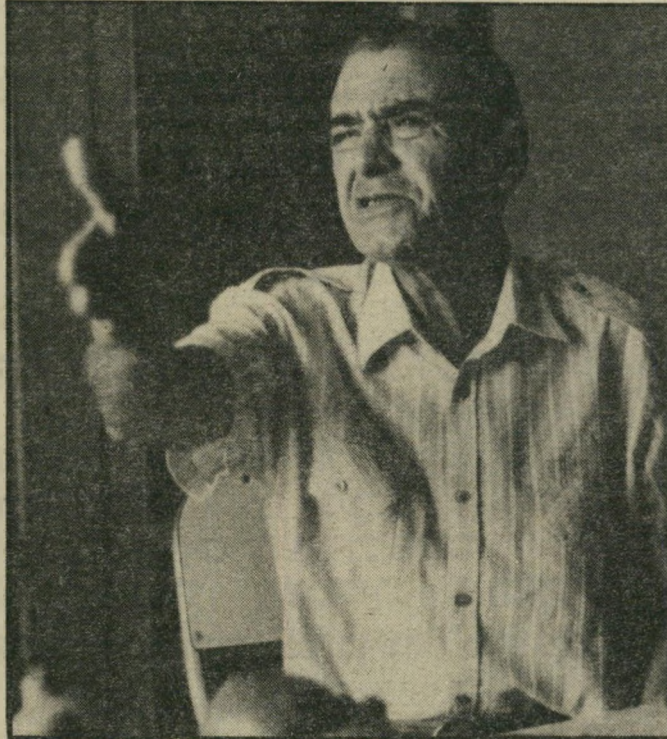

הבת היחידה

האם היא נוצרייה, חסידת אומות העולם, שהצילה יהודים ברומניה בימי השואה. אחרי שנישאה ליהודי באה ארצה, אך הבת היחידה שלה נשארה תקועה ברומניה. מכיוון שאינה יהודיה, אין חוק השבות חל עליה

מישפחות. הם קיבלו את הרכונים המבוקשים בתחילת 1983 והוטל עליהם לעזוב את רומניה, עד מארס אותה שנה.

מקובל ברומניה במיקרים דומים, מוטרה אלכסנדרינה מעבודתה כמומי חית לעור במפעל עורות ובעלה פוטר מעבודתו כמהנדס מכונות ואפילו בנם, רובן, סולק מבית-הספר. הם מכרו את חפציהם וציפו לקבל את אשרת העליה

"אנחנו זקוקים להם!" כתב וילי מאירוביץ לראשי המדינה. שמהם ביקש עזרה. הרצוג אישר את קבלת הפנייה. שמיר לא השיב והד"ר בורג דחה אותה.

יותר ויותר לעזרתם של בני-המשפחה הנ"ל. שמלבדם אין לנו אף קרוב שיסעד אותנו".

בקיץ 1982 ביקרו הזוג מאירוביץ ברומניה, שם בירר בקונסוליה הישראית את הליכי העליה לארץ, והוסבר

"מגיע לה פרס!" על הצלת יהודים בימים הח"י שוכים של השואה. קבע פקיד בכיר. אבל לא מגיע

לאלינה מאירוביץ לראות את מישפחת בתה בארץ. בקירבתה, בימי זקנתה. כי הבת איננה יהודיה, ושלא כאמה. שנישאה ליהודי. אין חוק השבות חל עליה.

לישראל, שבלעדיה לא יכלו לצאת את רומניה. אך אז, לאחר כל התהליכים, גילו בני המישפחה, לתדהמתם, שאין הדבר פשוט כליכך. משרד-החוץ הישראלי הודיע להם חרי-שמעית, שלא תותר להם עליה לארץ, מאחר שאינם יהודים וחוק השבות איננו חל עליהם. המישפחה נותרה מחוסרת כל, ללא מקורה-כנסה. ועד היום הם נעזרים על-ידי אמם אלינה, ובעלה, השולחים להם סכומי כסף רלים, כדי מחייתם.

מרי שלושה חודשים נאלצת מישפחת הבת ברומניה לחדש את תוקף רכוניהם שפג, בתקווה כי

תמונה ברומניה: הבת אלכסנדרינה (מימין) והנכד רובן בעת טיול

יקבלו את אשרת-הכניסה המיוחלת לישראל. קיימת סכנה, שבסופו של דבר, יסרכו שלטונות רומניה לחדש את תוקף רכוניהם. במקרה כזה לא תוכל המישפחה לעלות ארצה ומאידך היא תמשיך להיות משוללת כל זכויות כאזרחי רומניה.

האפשרות היחידה שלהם לבוא לארץ היא לעזוב את רומניה כתיירים, אך מאחר והוטעו על-ידי הקונסוליה הישראלית ברומניה, אשר הציעה להם להגיש בקשה לשיבת-ארעי בארץ ושלטונות רומניה נעתרו לבקשה זו, אין הם יכולים עתה לחזור בהם וכך נכנסו למילכוד, שבעיקבותיו אין הם אורחים רומנים במלוא מובן המילה ואף אינם אורחים של מדינה אחרת.